

1983 ஆண்டு, ஜூலை மாதம், யாழ்ப்பாணத்தில் 13 இராணுவ வீரர்கள் தமிழ் கரெல்லாக்களின் திடீர்த் தாக்குதலில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவம், சிங்கள சமூகத்தின் மத்தியில் பரேடியாக இறங்கியது.

இதற்கு முன்னர் அவ்வப்போது ஒன்று, இரண்டு என அரசு படையினர் கொல்லப்பட்டாலும், ஒரு பெரிய தொகை இழப்பு அப்போது தான் ஏற்பட்டது. இறந்த இராணுவத்தினரின் உடல்கள் கொழும்புக்கு கொண்டுவரப்பட்டு தகனக்கிரியைகள் இடம்பெற்றன. அதைத் தொடர்ந்து ஆவசேம் கொண்ட கட்டம் தமிழர்களை தாக்கவாரம்பித்தது. இம்முறை இழப்பு அதிகமாக இருந்தது.

கொழும்பு மாநகரில் எந்த இடமும் தமிழர் வாழ பாதுகாப்பான இடமாக இருக்கவில்லை. 90 வீ தமான தமிழரின் வீடுகள், வர்த்தக நிலையங்கள் எரிக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். கொழும்பில் குறிப்பிட்ட மத்தியதர வர்க்க பிரிவை சேர்ந்த தமிழர்கள், ஆங்கிலம் பேசும் கத்தோலிக்கர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் தம்மை ஒரு போதும் தமிழர்களாக அடையாளப்படுத்துவதில்லை. ஆனால் அதற்கு இரண்டுங்கட்டான தமிழர்களும் கலவரத்திற்கு தப்பவில்லை. உண்மையில் 1983 ம் ஆண்டு கலவரத்திற்குப் பின்னர் தான் தமிழர் என்ற அடையாளம் முழுவதும் பெற்றது. உலக நாடுகளுக்கு தமிழர்கள் பால் அனுதாபம் ஏற்பட்டது. முன்னரே விடபெருமளவு தமிழர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதைப் பற்றி சிந்தித்தார்கள்.

வழக்கம் போல வசதி உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளுக்கு பிசுக்கவும், வலையை வாய்ப்பு பெற்றும் சினைனர். ஓரளவு பணம் வதைத்திருந்தவர்கள் ஏதாவதொரு மனோகலக நாட்டிற்கும், அதற்கும் வசதியற்றவர்கள் இந்தியாவிற்கும் அகதிகளாக சினைனர். வசதியிருந்தாலும் சொத்துகளை விட்டுச் செல்ல மனமற்றவர்களும், பிரயாண செலவுக்கே பணமற்ற ஏழை மக்களும், நாட்டில் தங்கி விட்டனர். குறிப்பிட்ட அளவினர் தமக்கு எந்தப் பாதிப்பும் வராதவரையில் புலம்பெயர்வதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்காதவர்களாக இருந்தனர். இதனைவிட எந்த வர்க்கத்தையே சேர்ந்தவராயினும்

Written by

Wednesday, 02 December 2009 10:24 - Last Updated Wednesday, 02 December 2009 10:27

தசேப்பற்று காரணமாக வளையிறு விரும்பாதவர்களும் உள்ளனர்.

83 ம் ஆண்டுக் கலவரம் நாடும் முழுவதும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அனதத்து தமிழர்கள் மத்தியிலும் சிறிலங்கா அரசின் மீது வறும்பும், தமிழ் தசேய உணர்வும் தலததக் கியது. சிங்களவர்க்கான அரசு தமிழ் இனத்தலை ஓட்க்குவதாக, அழிப்பதாக பலர் பசேத் தலதப்பட்டனர். இந்த உணர்வு பரவமான எழுச்சி பல நூற்றாக்கணக்கான இளஞர்கள் ஆயுதமதீதிய இயக்கங்களை நோக்கி தள்ளியது. புதிதாக சரேந்த மாணவர்கள், அரசியல் விளக்கங்களை உழகைகும் வர்க்க மக்களுக்கும் எடுத்துக் கறி அணிதிரட்ட முடிந்தது. கட்சிகள் பொதுக்கட்டம் கட்டி அரசியல் பசேனர். இயக்கங்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக அணுகி அரசியல் பசேனர். இதவேளையை தமிழ் கட்சிகளின் பாராளுமன்ற அரசியல் தலால்வி, சாதவீ க பாராட்டத்தின் இயலாமையாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டது.

தமிழர் விடுதலகைக் கட்டணி போன்ற பாராளுமன்றக் கட்சிகள் சலவாக்கு இழந்து கொண்டிருந்தன. புதினம் வயதில் இருந்த பாடசாலை மாணவர்கள் அடிக் கடி "காணாமல் போனார்கள்." சில நாட்களின் பின்னர் இயக்கங்களில் சரேந்து விட்டதாக தகவல் வரும். பற்றோர்கள் அமதையிழந்து காணப்பட்டனர். பருவமடந்த பயன்களை வீட்டில் வதத்திருக்க பயந்தனர். ஓரூ பக்கம் இராணுவம் பிடித்துக் கொண்டு போய் விடும்மோ என்ற அச்சம். மறு பக்கம் தங்கள் பிள்ளை தானாகவே இயக்கத்தில் சரேந்து விடும்மோ என்ற ஐயம். பரமபாலான பற்றோருக்கு இரண்டும் ஓரே பிரச்சினையாகப் பட்டது. இரண்டிலும் மரணத்திற்கான சாத்தியக்கூறு இருப்பது முக்கிய காரணம். இயக்கத்தில் சரேந்தவர்கள் இரவோபிரவாக இந்தியாவிற்கு அனுப்பப் பட்டனர். இந்தியாவில் இராணுவப் பயிற்சி வழங்கப் படுவது பற்றி பகிரங்கமாகவே பசேபப்பட்டது.

இராணுவ வாகனத் தொடரணிகள் மீதான கண்ணிவெடித் தாக்குதல்கள், போலிஸ் நிலையங்கள் தகர்ப்பு ஆகிய கரில்லா தாக்குதல்களால் நிலை குலையும் படையினர், தமிழ்ப் பொது மக்களை கொன்று பழிதீர்த்துக் கொண்டனர். சில நரேம்

3 / 7

Written by

Wednesday, 02 December 2009 10:24 - Last Updated Wednesday, 02 December 2009 10:27

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் வருவதற்கு ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர் ராமேஸ்வரம் நோக்கிச் சென்ற அகதிகள் படகொன்றில் நானும் இருந்தனே. நடுக்கடலில் படகினுள் தண்ணீர் வர ஆரம்பித்து விட்டது. உள்ளே வந்த தண்ணீர் அள்ளி வளியே கொட்டிய போதும், படகு மழைக்கிவிடாமோ என்ற அச்சம் எல்லோரையும் ஆட்டிப் படைத்தது. ஒவ்வொருவரும் தமது இஷ்டதெய்வங்களையே பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தனர். விடிவதற்குள் ராமேஸ்வரம் கரையை அடைய வேண்டிய படகு, விடிந்த பின்னரும் இந்தியக் கடல் எல்லையிலே தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிர்ஷ்டவசமாக அந்த வழியால் வந்த இந்திய மீனவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டோம். ராமேஸ்வரம் அகதிகளைப் பதியும் நிலையத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டோம்.

ராமேஸ்வரத்தில் எம்மையெல்லாம் செய்த அதிகாரிகள், மண்டபம் இடத்தைங்கள் முகாமிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். கடும்பையான சோதனைகளை எதிர்கொண்ட அகதிகள் தற்போது நிம்மதிப் பெருமச்சு விட்டனர். ராமேஸ்வரம் கடலோரமாக, இந்திய கடற்படைக்கு சொந்தமான ஹலிகாப்டர் தாழ்ந்த பதிந்து ரோந்து சூற்றிக் கொண்டிருந்தது. எம்மோடு வந்த சிறு பிள்ளைகள் அச்சத்துடன் ஒடி ஒளித்தனர். ஈழத்தில் ஹலிகாப்டரில் இருந்து சூடும் சம்பவங்கள் அவர்கள் மனதை விட்டு அகலவில்லை. நாம் இப்போது இந்திய மண்ணில் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக, பெரியவர்கள் சிறுவர்களை ஆசுவாசப்படுத்தினர். இந்தியா வந்த பின்னர், குண்டு வீச்சுக்கோ, துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கோ அகப்படாமல், நாம் உயிரோடு இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் அகதிகள் மத்தியில் காணப்பட்டது. அவர்கள் அதைத் தவிர வேறு எதையும் எதிர்பார்க்கவாழவில்லை.

1984 ம் ஆண்டு, இந்தியாவின் ஹபுறுத்தலால், பட்டாளத்தில், போராளிக் குழுக்களுக்கும், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் பச்சேச்சுவார்த்தை நடந்தது. பச்சேச்சுவார்த்தையின் பிரகாரம், இராணுவம் யாழ்குடாநாட்டின் எல்லையோர முகாம்களுக்குள் அடக்கப்பட்டது. சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திய போராளிகள் இராணுவ முகாம்களை சூற்றி வளைத்து காவலரண்களை அமைத்தனர். பச்சேச்சுவார்த்தை முறிவடைந்த பின்னரும் இந்த நிலைமையே பித்தது. இதனால் முகாம்குள் இருக்கும் இராணுவம் எறிகணைகளை வீசும், அல்லது விமானப்படை அவ்வப்போது வந்து குண்டு போட்டுச் செல்லும். சிறிது காலம் நிலைமை இப்படியே பித்ததால் இராணுவம் இனிமேல் குடாநாட்டினுள் வராது என எல்லோரும் நம்பினார்கள்.

5 / 7

Written by

Wednesday, 02 December 2009 10:24 - Last Updated Wednesday, 02 December 2009 10:27

முதல் பிரிவினர் அரசு நிவாரணத்தை நம்பி மாகாணங்களில் வாழ்ந்தனர். வயிறு நிறைய சாப்பிட முடிவதில்லை. அவர்களது வாழ்க்கை ஏழ்மையானது. வாழ்க்கைச் செலவை ஈடுகட்ட, குறைந்த கட்டிலிக்கு உழைப்பை விற்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். இவர்கள் மத்தியில், எப்போது தாயகம் திரும்புவோம் என்ற ஏக்கப்பெருமச்சு என்றென்றும் காணப்படும். இரண்டாவது பிரிவினர் சென்னையைப் போன்ற நகரங்களில் வீடுகளை வாடகைக்கு எடுத்துக் குடியிறேனர். வீடுகளை வாடகைக்கு எடுத்தவர்களுக்கு வளையாட்டைப் பணம் தாராளமாக வந்தது. அவர்கள் உழைக்காமலே செலவு செய்து தொடங்கினர். அப்படியானவர்கள் பிறகாலத்தில் கொழும்பு நகரிலும் பெருகினர். அந்நிய நாணயத்தை மாற்றி அதிக ரூபாய்களைப் பெற்று ஆடம்பரமாக வாழும் இவர்களால், ஒரு பக்கம் வீட்டு வாடகை உயர்ந்தது.

பல வருடங்களுக்குப் பின்னர், நெதர்லாந்து நாட்டின் பிரஜையாக இந்தியா திரும்பி வந்திருந்தனர். அப்போது நெதர்லாந்தில் அகதி மாகாணத்தில் உதவித் தொகையில் வசிக்கும் நண்பர் ஒருவர், சென்னையில் இருக்கும் தனது குடும்பத்தாரை சந்திக்குமாறு கேட்டிருந்தார். சென்னையில் ஓரளவு வசதியான வீட்டில், நண்பரின் தாயும், சகோதரர்களும் வசித்து வந்தனர். அவர்களது செலவு முழுக்க நண்பரின் பொறுப்பில் இருந்தது. நான் அவர்கள் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்த போது, நண்பர் ஒழுங்காக பணம் அனுப்புவதில்லை என்று குறைபட்டார்கள். நான் புலம்பெயர்ந்த ஐரோப்பிய நாட்டில் இருக்கும் கஷ்டங்களை எடுத்துக் கூறினேன். அகதிகளுக்கான உதவிப்பணம், அங்கேயுள்ள வாழ்க்கைச் செலவுக்கு போதுமானதல்ல. நெதர்லாந்து அரசு ஒரு தனி நபருக்கு போதுமான தொகை மட்டுமே வழங்குகின்றது, என்று தெளிவுபடுத்தினேன். ஆனால் நண்பரின் குடும்பத்திற்கு அதைப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை இருப்பதாக தெரியவில்லை. "ஐரோப்பா செல்பவர்கள் ஊரில் உள்ள குடும்ப உறுப்பினர்களை பராமரிக்க வேண்டும் என்பது அந்த அரசாங்கங்களுக்குத் தெரியாதா? அதற்கு போதுமான பணம் கொடுக்கக் கூடாதா?" என்று அப்பாவித்தனமாக கேட்டனர்.

கொழும்பிலும், சென்னையிலும் வளையாட்டைப் பணத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு, தமது உறவுகள் என்ன கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியாது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை

Written by

Wednesday, 02 December 2009 10:24 - Last Updated Wednesday, 02 December 2009 10:27

மாதாமாதம் பணம் அனுப்பினால் போதும். ஐரோப்பாவிற்கு புலம்பெயர்வதற்கு முன்னர், நான் சில வருடங்கள் கொழும்பில் தங்கி இருந்தேன். அப்போது எனது நண்பர், அண்ணன் கனடாவில் இருந்து அனுப்பும் பணத்தை தண்ணீராக செலவழித்துக் கொண்டிருந்தார். கட்சியில் அந்த அண்ணனுக்கு, மாதாமாதம் பணம் அனுப்புவதை விட தம்பியை கனடாவிற்கு அழைப்பது சிறந்ததாகப் பட்டது. கொழும்பு, சென்னை போன்ற நகரங்களில் வாழும் பலர் வலிநாட்டில் இருந்து பணம் வருவது நின்று போனால், அங்கே ஒரு நாள் கட்ட தங்கியிருக்க முடியாதென்பது யதார்த்தம். தமது கிராமங்களில் கிட்டாத வசதியை, அவர்கள் நகர வாழ்க்கையில் அனுபவிக் கின்றனர்.

பிள்ளையை வலிநாடு அனுப்பி விட்டு கிராமங்களிலேயே தங்கி விடும் பெற்றோரையும், பணம் சில நேரம் மாற்றிவிடுகின்றது. நான் ஐரோப்பா வந்த காலத்தில் சந்தித்த இளைஞர்கள் பலர் 20-30 வயதுடையவர்கள். வருடக்கணக்காக சம்பாதித்து, மிச்சம் பிடித்து வீட்டிற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் திருமணம் செய்யும் விருப்பத்தைத் தெரிவித்த போது, பெற்றோர் தட்டிக் கழித்தனர். ஊரிலேயே பணம் பார்த்துக் கொடுப்பதை அவர்கள் வணைமனென்றே பின்போட்டனர். அதே நேரம் அவர்கள் பிள்ளை வலிநாட்டிலேயே யாரையாவது பார்த்திருந்தால், அதற்கும் சம்மதம் தெரிவிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் ஒன்று தான். தமது பிள்ளை திருமணம் செய்து கொண்டால், தமக்கு அனுப்பும் பணம் குறைந்து விடும்மோ, அல்லது ஓரேயடியாக நின்று விடும்மோ என்ற அச்சம். ஒரு பணம் காய்க்கும் மரத்தை இலகுவில் இழந்து விட அவர்கள் தயாராக இல்லை.

(...to be continued)

http://kalaiy.blogspot.com/2009/12/blog-post_02.html